

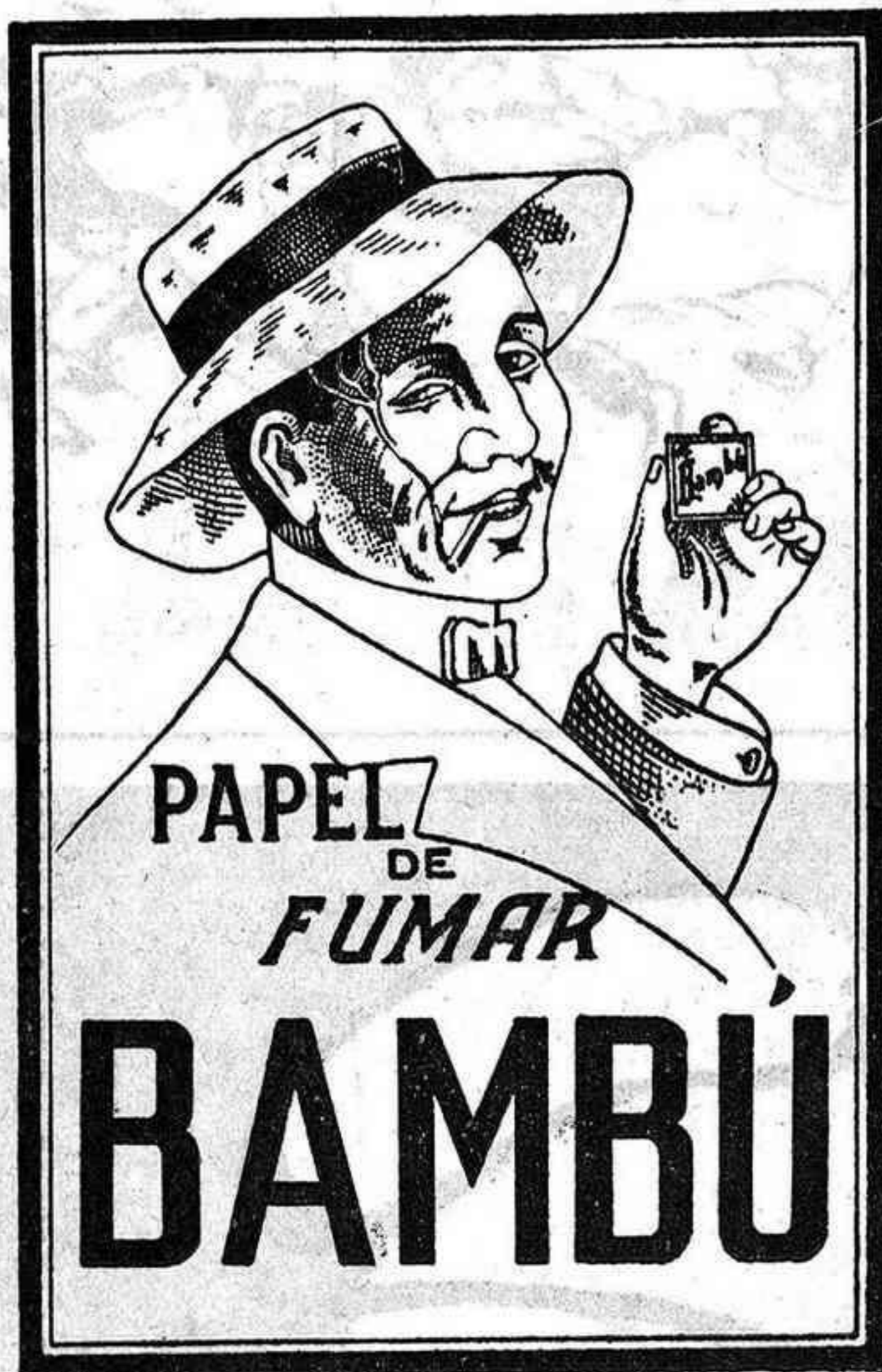

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Uns mals grans.

Res, això es cura amb unes quantes injeccions d'esquerrisme pur...

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: Blenorragia (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítils prostatics, orquítis cistítis, gota militar, etc.* de l'home, *vulvítis, vaginitis, metritis, uretritis, cistítis, anexitis, fluxos,* etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de a seva malaltia. Venda: 6'60 ptes. caixa.

Impureses de la sang: Sífilis (avariosis), *eczemes, herpes, úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions, escrofuloses, eritemes, acne urticària,* etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Píldores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'60 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: Impotència (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes, espermatorrea,* (pèrdues seminals), *cansament mental, pèrdua de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremolors, palpitations, trastorns nerviosos, de la dona* i totes les manifestacions de la **Neurasènia**, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'60 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona,** rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROTIL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Diuen que l'Esquerra ha mort. Visca l'Esquerra!

L'ESQUERRA Republicana de Catalunya, que s'esquartera, és una Esquerra que nosaltres hem combatut un dia i un altre per esperit d'esquerrisme.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, dissortadament per les doctrines esquerranes, ha estat un conglomerat de cobejosos personalistes que han pensat únicament amb ells. El partit els ha servit de pretext.

En les hores grasses—com si el governar fos lluita per situar-se i abassegar-ho tot,—el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya ens ha donat la sensació d'un camp de lluita entre banderies. Mai no ens ha donat la sensació d'un partit esquerrà que governés.

La seva direcció ha estat indecisa. El seu criteri ha vacillat. Les seves solucions convencionals. La seva política escabellada. La seva tolerància incomprendible. Ha semblat que, per comptes de governar, el partit feia un seguit balanç de vots. "No toquem aquests, que ens fugiran." "No fem descontents els altres, que podrien desertar." Els moments que la lluita deixava lliures l'un grup i l'altre, els han esmerçat en sargir estreps, en apedassar esquinços. Tota la labor governativa i administrativa d'un partit ha semblat aquesta.

Els esdeveniments de darrera hora donen la raó total a les nostres campanyes i fan que els nostres crits d'alerta tinguin una plena justificació.

No se'ns escoltà i els grups d'Esquerra Republicana de Catalunya seguien la seva lluita suïcida. Un grup més cobejós i més egòlatra que els altres—el grup dels de "L'Opinió",—seguí la seva campanya de cop de colze i empenta, prescindint de tot ideari polític i atent en absolut a les seves ambicions personals. Ha estat el grup que més s'ha valgut de la giragonça, de l'habilitat subterrània, de la paraula clara en aparença, amagadora d'inconfessables objectius. El nom Lluhí ha seguit la seva tradició de rebentaesquerres.

Els altres grups també han fet el que han pogut.

El treball de lluitar els féu oblidar del treball pro Catalunya i pro Democràcia. Han pensat més amb ells que en l'eficàcia de la seva gestió. I avui ens trobem que l'Esquerra Republicana de Catalunya és una nau sense timó, sense veles, i sense estabilitat per a seguir solcant l'aigua.

Dos anys i mig d'actuació han allunyat d'ella la major part dels esquerrans. Com més pur era l'esquerrisme dels adeptes més s'ha anat aïllant de la dita Esquerra Republicana de Catalunya, que els volia representar. Com més ha cregut l'esquerrà en els purs ideals de Catalunya, República i Esquerrisme, més s'ha adonat que el seu lloc era acampar ben lluny del conglomerat cobejós que es digué "Esquerra Republicana".

Davant d'unes properes eleccions i davant de l'envestida formal que volen donar les dretes als ideals d'esquerra cal que ens preguntem. ¿El fracàs del front únic d'Esquerra Republicana de Catalunya, representa el fracàs dels ideals republicans i esquerrans? Ho neguem a plena veu! El fracàs d'uns homes que pujaren precisament per ésser l'antítesi, o perquè es volia que fossin l'antítesi, dels homes de dreta, fracassats i coneguts, justifica la tornada del passat amb tots els seus entrebancs, la seva brutícia, els seus trastos vells i el seu conservatisme reumàtic i de floridura? També ho neguem a plena veu!

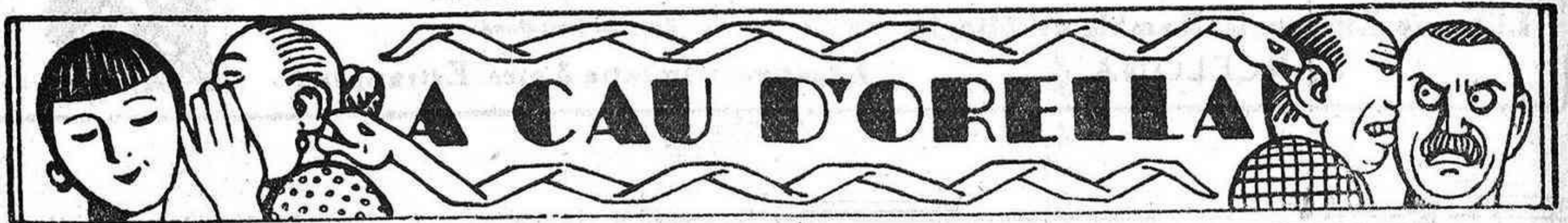
L'hora segueix essent hora d'esquerres i hora d'evolució revolucionària. També segueix essent—ara més que mai—, hora de Catalunya. Els que ens sentim plenament esquerrans tenim el deure, en aquesta hora, d'ésser-ho més que mai i lluitar més que mai per la consolidació dels nostres ideals.

El passat fracàs d'homes, el desprestigi dels components d'uns grups que han fet al programa d'esquerra i Catalunya més mal que una pedregada seca, ens ha d'esperonar en lloc d'espavordir-nos.

Res no justifica un retorn de les dretes. Qui torna al camí impossible, perquè el camí que ha emprès també té obstacles, no és home d'avançada ni de progrés: no és esquerrà. L'adagi del "boig conegut" és la síntesi autèntica del conservatisme.

Cerquem gent nova, renovem els nostres rengles, fem sortir el nostre esquerrisme davant de l'enemic. Que ha mort l'Esquerra Republicana de Catalunya? Diguem que amb ella ha mort qui havia de morir; han mort uns homes. No ha mort l'esquerrisme que sentim més viu que mai, més ferm que mai, més necessari que mai.

Visquin els ideals de Catalunya i d'Esquerra Republicana!

PARAULES DE POLITIC

En l'avantpassada sessió de l'Ajuntament, el senyor Casanoves pronuncià solemniament aquestes paraules (això de solemniament és un adjectiu per fer literatura): "Ací, en aquest escó de cap de majoria de l'Ajuntament, no hi seuré mai més."

En la sessió passada — com si no hagués passat res, — el senyor Casanoves seia altra vegada — també solemniament — a la cadira on mai més havia de seure.

Paraules de polític; coses de la política.

Ja ens ho havia dit la Margarida Carvajal: "Casanoves és un veleidoso."

"Caracoles!"

OH AQUESTA GENT DE POC RESPECTE!

Diàleg caçat al vol.

— "Has vist? El President Macià ha donat per acabades les seves vacances."

— "Es hora que agafi un fanal i comenci a cercar els humils."

El diàleg seguia. En teníem prou amb aquesta anella simptomàtica del diàleg.

Els que dialogaven així pertanyien al grup de "L'Opinió".

AQUEST HOME NO TE RES!

S'acaba de saber la nova de la separació dels "rabassaires" de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

A la Generalitat hi ha tràngol.

Una alta personalitat suggereix que tal vegada l'ex-rabassaire senyor Companys pugui arranjar-ho tot.

Companys pugui arranjar-ho tot.

— "I ca!" — fa un.

— "Aquest home bé deu tenir alguna força" — replica l'altra personalitat de la suggerència.

— "Aquest home no té res!" — contrareplica vivament l'un.

— "Ei, res sí" — fa de seguida aquest un, esmenant-se. — "Té la paga d'ex-ministre, la qual paga no hauria pogut tenir si s'hagués limitat a ésser ex-rabassaire."

EL SENYOR PIC I PON PERSONALITAT.

Com que la personalitat del senyor Pic i Pon cada dia creix, els periodistes ja el cerquen per a saber les seves opinions polítiques.

— Què opina vostè de la crisi, senyor Pic i Pon? — li hem preguntat.

— "La crisi actual és *ingràuvida* — ens ha contestat l'illustre i acabat prohóm.

— "Carai!, que original" — pensem nosaltres, sense dir muixoni.

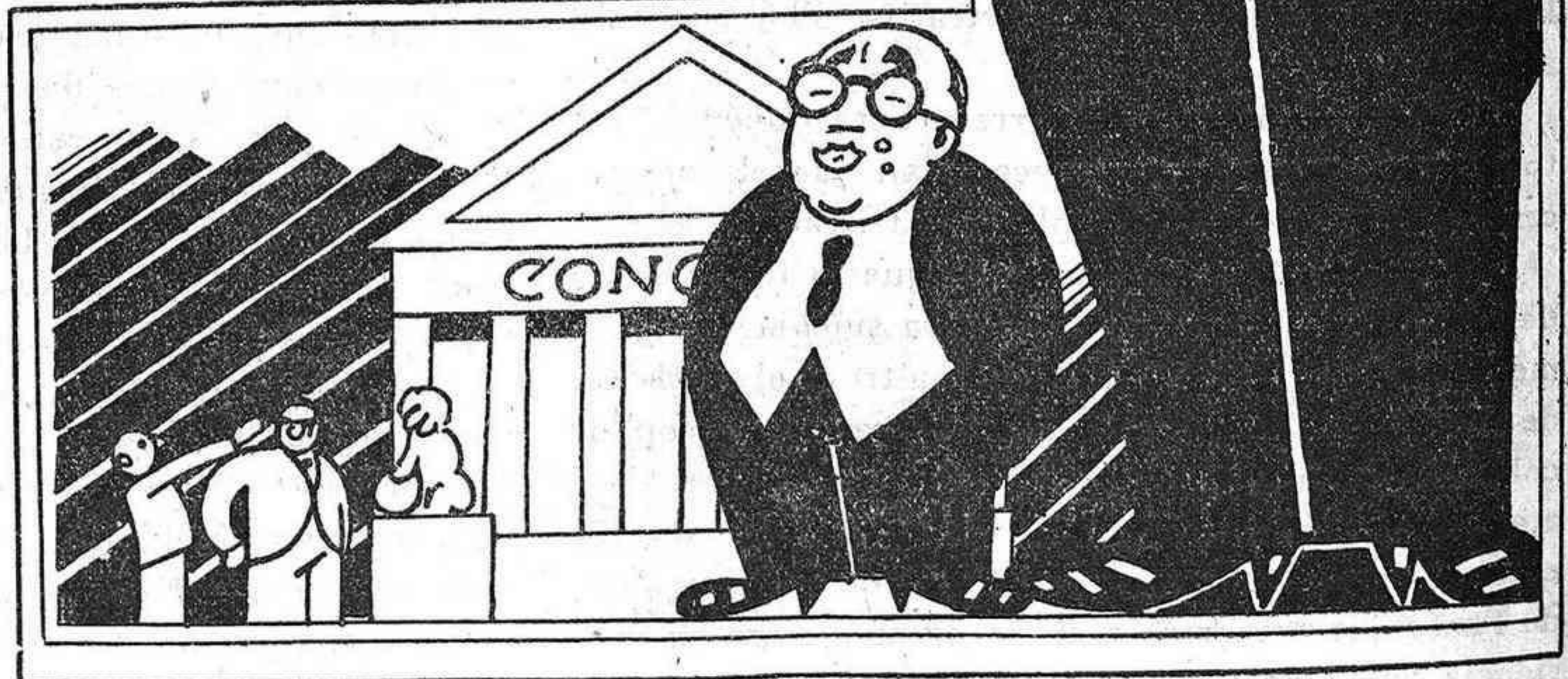
Un secretari castellà del senyor Pic i Pon — ja habituat als mitjans expressius del gran home, — ens aclara la frase.

— "El señor Pic y Pon les da a entender que la actual crisis no tiene nada de grave."

— Ah!

DESPRES D'UNES DECLARACIONS DEL DR. DENCAS.

En el Departament de Sanitat han passat coses grosses. Vendes d'empleus. Irregularitats, etc.

— Noomci,a herescut aquest home mentre ha governat en Lerroux

El doctor Dencàs es cregué en el deure de fer unes declaracions als repòsters.

I va dir el doctor Dencàs:

—“No crec que això passi únicament en el meu Departament. Suposo que no estaran enamorats de mi. Crec que ocorren altres coses i més grosses, als altres Departaments.”

Semblant declaració es meravéllosa. Acredita el doctor Dencàs i diu molt en favor dels altres Departaments.

Demanam per la Generalitat una Comissió gestora.

EN TEMPS DE MISERIA

En temps de misèria i republicanisme els regidors de l'Ajuntament de Barcelona gasten 52.000 pessetes de la ciutat en auto.

L'auto dels regidors, en el sol mes d'agost—mese d'estiueig—, ha costat a la ciutat 52.000 pessetes.

Ens sembla que valdria la pena que es donessin els noms dels senyors regidors que així desprenen el diner de la ciutat.

Els uns perquè van a Alacant a acompanyar “vedettes”; els altres perquè passegen la família; els altres perquè no poden anar a peu...

Nosaltres sabem de regidors que

mai no han pres un auto de la ciutat.

Seria bo separar-los dels altres.

EL TRIOMF DEL SENYOR ALOMAR.

El regidor regionalista ciutadà Josep Alomar i Estades, preveu el proper gran triomf de la Lliga Regionalista pel triomf creixent que ell obté dia per dia a la Barceloneta.

Quan el senyor Alomar passa pel Passeig Nacional de la nostra barriada de mar, tothom s'apropa a complimentar-lo i fregar-li la roba.

—“Porto pressa! Porto pressa! No m'aturin!”—els diu el senyor Alomar, rutilant i albirador com el llum nocturn d'una farmàcia.

Pels dies de la festa major de la barriada molts oferien amicalment cacauets al regidor Alomar. Adhuc alguns el convidaven a provar sort en els pim-pam-pum del carrer.

El senyor Alomar va tenir un èxit ifns a la Societat de Sant Pere Pescador.

—“Tot marxa”—va dient el ciutadà regidor senyor Josep Alomar i Estades.—“L'hora de la Lliga ha arribat i fins la Barceloneta ho proclama.”

HOMENATGE AL SENYOR SELVES.

Manresa, la més o menys ciutat dels il·lustres Sant Ignasi, Josep Maria Planes i Joan Selves i Carner, ha retut un homenatge a aquest darrer prohóm.

Tiberi, discursos, aplaudiments, un bon xic freds, i a la nit—segons ens diuen—revista de cafès concerts.

Els cafès concerts manresans han tingut sempre una pudícia especial; no se sap si els la dóna la humitat del Cardoner o el veinatge del convent majestuós del jesuïtes.

La nit de la visita moralitzant del senyor Selves, els cafès concerts de Manresa, eren d'una grisor de quaresma. Les dones ballaven amb calces fins a genoll...

Diuen que fins el senyor Selves no es pogué estar de llançar un sospir d'enyorament dels cafès concerts d'altres dies...

Aquells cafès concerts que el senyor Selves tant estimava!

—“Eso de verse obligado a moralizar!”—diuen que va exclamar un capità que acompanyava el Governador General de Catalunya.

—“I tant. Ni en els temps de la Dictadura”—va subratllar el documentat senyor Espanya.

Vaja... no fireu pedres.

Mireu el fàstic que feu vosaltres al costat d'ella.

MES ROBA, SENYORES I

Som al temps en què els arbres comencen a despullar-se de fulles i els homes a proveir-se de roba, els qui poden i volen, per tal d'afrontar les contingències de l'estació fredorosa. Avançant-se, però, a la sortida dels inevitables catàlegs de novetats per a la imminent temporada, una escampadissa de papers planyívols i pa-

tètics, prims com un tel de ceba i minços com un anunci de qual-sevulla pomada o mata-cucs, ens ha colpit profundament.

Aquests papers vénen a dir, en altres paraules: Ací els teniu els resultats de l'orgia de no portar capell, de no posar-vos mitjes, de reduir la resta de la roba a la més mínima expressió. Més de 200.000 famílies — resen els papers susdits — que vivien de vestir als altres, estan menaçades per la misèria. El que no ens diuen és si aquest nombre imponent de famílies s'ha mantingut perennes en la virtut de vestir a tot drap o bé ha seguit el mal exemple.

Al Paradís

Adam.—¿Què et sembla això del vestit a 4 pessetes.

Eva.—Que jo amb 20 cèntims de raïm ja en tinc prou.

Quan Stecchetti — si no és aquest serà un altre — va dir que la dona per a agradar havia de despullar-se, va assentar els fonaments d'una desastrosa doctrina. D'això al culte de la línia hi havia només un pas el qual ha estat sobrepassat. Els homes, en això com en altres coses, no hi comptem gaire. Unes calces més o menys curtes o estretes, que les portem o en les porten, i un gec més o menys sangrat, no influeixen per res. La calaverada de no portar capell la compensem amb escriure amb el vici modern dels aperitius amb "navajas" i "almejas", i una cosa va per l'altra.

L'ideal i la salvació serien, doncs, que les dones retornessin a aquells temps en què si hi havien els mateixos jocs d'amor d'ara, ni un de més ni un de menys, anaven més engiponades, engavanyades i faricides, amb la cuirassa de les imponents cotilles, les gades camises llargues com túniques... llargues, amb l'afegitó de les esarpes i contra-esarpes de les impenetrables peces intermitges entre la roba més íntima i el vestit exterior, pesat com un cortinatge, tot ple de farbalans i carregat de guarniments com una palma del Diumenge de Rams. Dones que per vestir-se necessitaven mitja jornada i que hom havia de despullar com si desfullés una carxofa, sense comptar lligals, cinyels, cordons, fermalls i altres galindaines.

Bella perspectiva d'aquest benaurat retorn per a l'honorable gremi d'empolainadors! El dia que una dona es feia un vestit nou, amb tot l'amaniment necessari, era de joia i de fortuna per a la gent de l'art de l'abillament. Però, ai las!, aquests vestits duraven tota la vida, s'heretaven i al cop de centúries permetien que els col·leccionistes, com els benemèrits Rocamora o Tolosa, els exposessin quasi intactes; i les poques peces de no menys roba, que usen ara les nostres dametes sense distincions d'estaments, no resisteixen la prova d'una bugada una mica vigorosa i s'han de substituir en el temps que dura el somriure d'una rosa, que diríem si en poséssim cursis.

PANICAL

Dos messos i un dia

Aquest és un noi de bona família. Com que és de bona família, balla, va al futbol, a la boxa, freqüenta els cabarets... Mai ningú, però, no li ha vist agafar un llibre. Com que és un noi de bona família és molt possible que tingui automòbil. I és molt possible que tal vegada, gràcies a l'automòbil, hagi donat un que sentir als qui no són de tan bona família i van a peu.

Com que és de bona família, es sometenista i en temps de la dictadura—aquella divertidíssima dictadura que les bones famílies enyoren tant—anava fent el ridícul pel carrer cada vegada que hi havia una vaga, cada vegada que venia aquell pobre home que es deia Primo de Rivera, cada vegada que venia aquell... — ja no ens atrevim a dir-li pobre home—

que es deia Alfons XIII i al qual alguns que el coneixien bé li deien "Pernales".

Aquest noi, com que és de bona família i té permís d'arma i a més del permís té l'arma, surt a la galeria de casa seva i s'entreté mant la punteria per quan toquin a matar homes. I un dia, aquest noi de bona família, des de la galeria de casa seva i mentre es dedicava a l'esport de sempre, mata una dona i en fereix greument una altra.

Molt bé. Es a dir: molt malament per a les dues víctimes d'aquest noi. Però molt bé per ell. Suposem—perquè és de suposar— que matar una dona i ferir-ne una altra no li devia causar una gran alegria. Però el fet és que va matar.

Doncs bé: li han sortit dos messos i un dia. Dos messos i un dia, senyors! La vida d'una persona no val més que dos messos i un

dia de presó.

No sabem si robar un pa per a matant coloms. Tal vegada afi donar-lo als fills quan hom no treballa i no pot guanyar-lo resulta més car.

Lletra i fets

Si llegiu programes tot és admirable.

Cal veure com homes polítics, enriquits en dos anys i mig, parlen del que és la política.

—“La política és renunciació. El polític ha de sacrificar-ho tot a l'ideal. No s'ha d'entrar a la política cercant càrrecs!” etc.

El regidor senyor, al fer el seu salt, acaba de dir-nos que ell vol: “Austeritat, Laïcisme, Catalanitat.”

El ballarí regidor dels envelats de Gràcia és un gran auster. Que ho expliqui a qui vulgui!

També és un gran laic.

Amb referència al seu catalanisme, hem de dir que quinze dies abans d'ésser nomenat regidor posava el “veto” a la redacció d'uns estatuts en català que volia fer una societat.

També una vegada, urgit d'escriure una carta al senyor Macià, efa escarafalls del escriure en la nostra llengua, per acabar confessant que no la sabia escriure.

El que no és obstacle perquè ara aquest senyor parli de: “Catalanitat, Laïcisme, Austeritat.” I que en vulgui ésser representant.

La política té cada cosa!

Properes eleccions

S'acosten eleccions. Es de creure que els partits escolliran el bo i millor de casa llur, foragitant abans les arnes i parant les rateres. El que no ho faci està perdut. El que podria passar, i és fàcil que succeeixi, és que al costat d'uns quants homes decents, vulguin encolomar-nos la taradura d'alguns membres de la incommensurable i prolífica família dels Pernales, talment com en les caixes de panes, que al damunt hi ha els raïms grossos i a sota, la brossa.

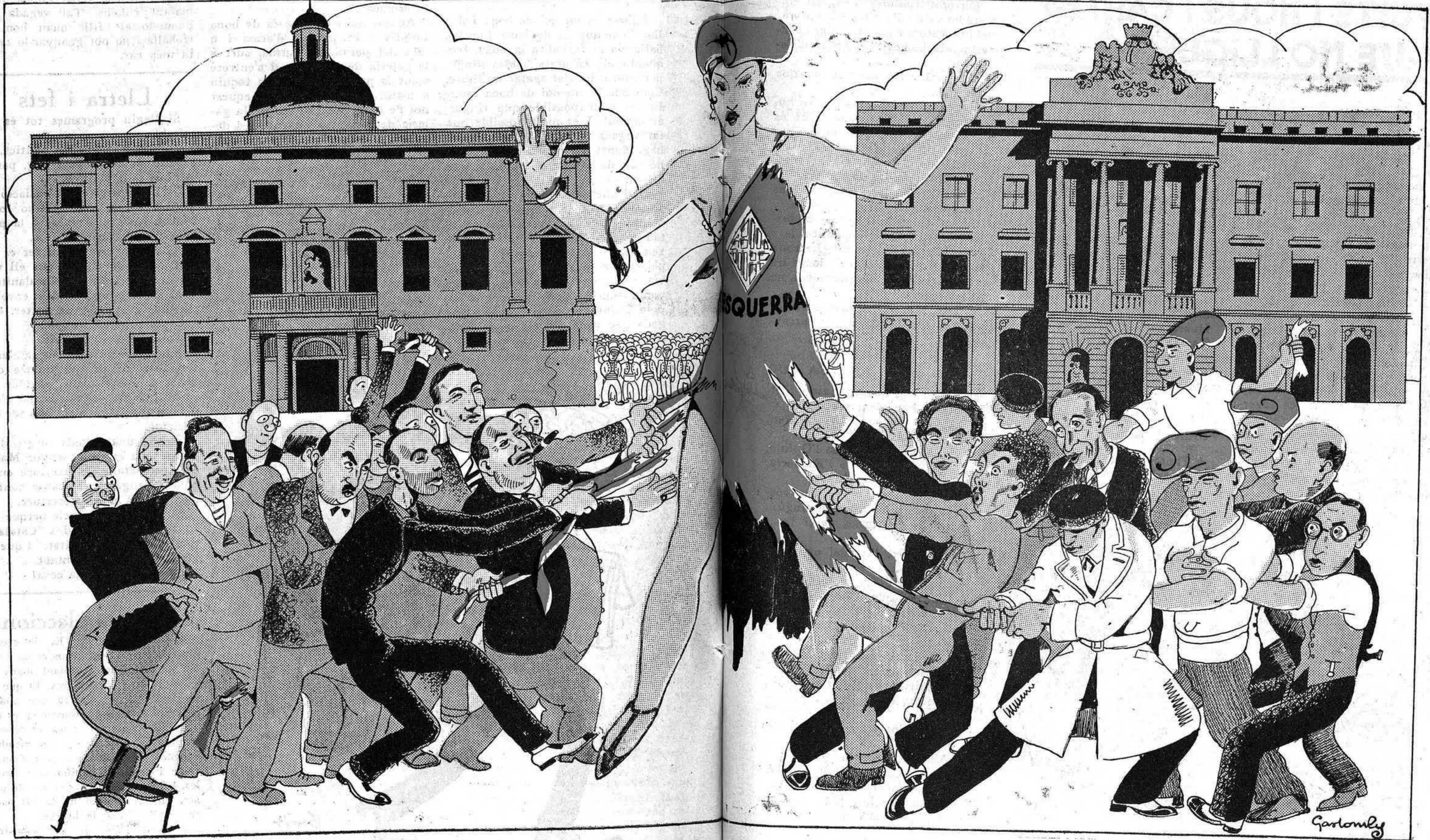
El poble, però, ha de demostrar que no té pa a l'ull, que diria el poeta Segarra. Que ho tinguin entès els senyors de les diverses esquerres, de les diverses dretes i dels innombrables centres, que en tots els partits hi ha cent llegües de mal camí.

Veient passar en Francisquet.

- Diu que es presenta per regidor.
- Renoï si que ha anat a menys.

PERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONÈS

Fotogravats - Bastard.

L'ESQUERRA

—Sí, sí, ja ho sé, tots m'heu molt però el que veig, és que em quedare alluda.

VUITS I NOUS I CARTES QUE NO LLIGUEN

QUE PASSARA?

Què passarà?

Heus ací el que tothom es pregunta .

De moment, el que passa és que la E. R. de C. es desfà com un bolado.

Era de preveure.

Ben mirat, podem dir que la Esquerra ,ha mort de mort natural ,mercès a la incompetència, dels metges que la portaven.

Ara, el més natural serà enviar tots aquestos metges al botavant ,i cercar palla nova. Perquè si la E. R. de C. se n'ha anat a can Taps, en canvi, queden els esquerrans, que no se n'aniran pas ni cap a la Lliga, ni cap a la Lligueta, i molt menys, a les caver- nes radicals.

No.

Els esquerrans, volen anar sola que no hi hagin cap dels metges dolents, que han acabat amb la vida del partit.

Si és possible, s'ha de formar una nova Esquerra (la bona), amb homes sans, rectes, disciplinats; si això es fa, no haurà passat res, perquè els esquerrans, tornaran a votar l'Esquerra.

Però si en les noves candidatures, s'hi barreigen d'aquests senyors a què tan poc tenen els barcelonins, res a agrair, si en les candidatures hi apareixen els Aïmamís Baudinas, vinguts de tot arreu, menys del partit esquerrà, aleshores sí que haurà passat quelcom.

Haurà guanyat la Lliga.

Tots a votar a les esquerres.

Però que les esquerres es mirin amb una lupa als homes que presenten.

VISCA AZAÑA!

A l'hora en què escric aquestes ratlles, Lerrooux està encara en el poder.

Però ja l'Azaña l'ha marcat d'unes esgarrapades...

Lerrooux trontolla... El vell emperador del Paral·lel, temptarà, fent un esforç desesperat, per contestar als homes més grans d'Espanya.

Es igual... No ens cal pas que contesti...

Per nosaltres, Lerrooux ja és home mort. El mal és que si bé és home mort, en canvi, no ha pas desaparegut...

I els morts, es descomposen, i fan pudor... pudor de radical, que és la pitjor de les fortors que es poden sentir...

L'olor de radical entela la brillant imatge de la República...

Azaña, tu enfonsant a Lerrooux en terres d'Espanya, ens dones un exemple, que per desgràcia, ací, no sabem seguir.

I tant com convindria enterrar a Catalunya Lerrooux i el lerroouxisme!

MASSA OPTIMISME FA RUC

—Ja ho sap que en Llairet i en Loperena, han estat castigats?

—Ah sí? Bravo!... Ara anirem d'allò més bé...

—Jo ho sap que els de l'Opinió, han estat expulsats de l'Esquerra.

—Bravo! de primera...

—Sí, però, vagi comptant vostre... gairebé ja no hi resta ningú...

—Res, home, res..., deixi fer... ara va bé.

—Ja ha vist l'Aragai que també se'ls en va.

—Això no té cap importància.

—Oh... és que darrera d'ell hi ha els rabassaires...

—Tot s'arreglarà..., sóc optimista.

—I de la crisi del govern de la Generalitat, què me'n diu?

—Sí, miri, què vol que li digui... que "encara en sortirà més enfortida".

—Així, doncs, digui que tot va bé?

—Admirablement...

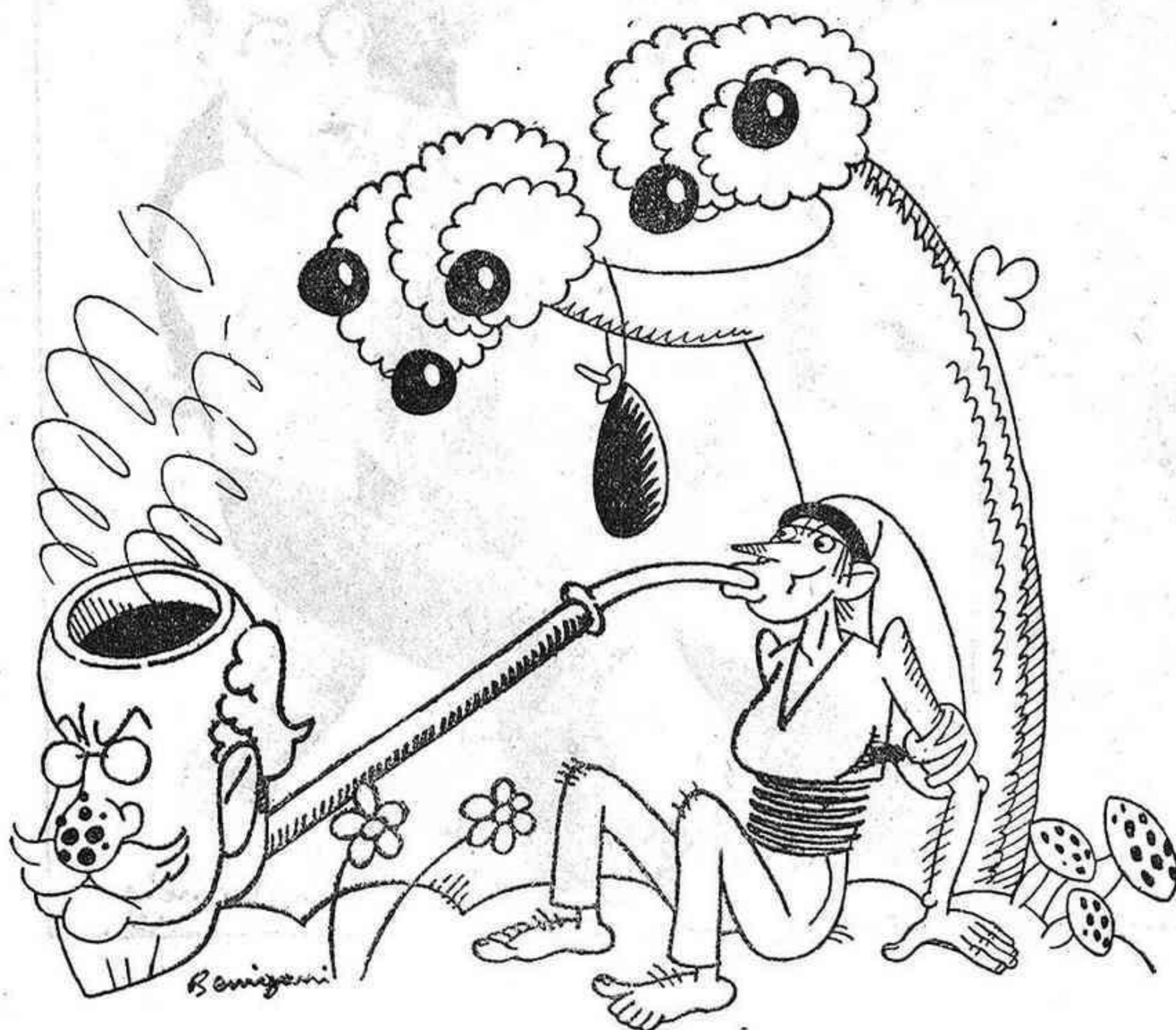
—Qui quedarà, doncs, per defensar els ideals d'E. R. de C.

—Home, que jo sàpiga, en Colldeforns, no ha pas dimitit encara...

NOTES DIVERSES

En Rovira i Virgili encara sent els ideals d'E. R. de C.

De totes maneres, els sent amb un aparell acústic...

La pipa lerruxista.

—Ja no tira ni amb rodes.

Em sembla que ja no la fumaré mai més.

els contes de l'Esquella

DOS CONTES GITANOS

Un gitano, tocant la guitarra en una "juerga" va agafar una torradora d'aquelles de "garabatllo".

I anant promovent escàndols d'un costat a l'altre, va trobar-se davant d'una església.

I el vi que portava a dintre del seu estómac, i que li omplia el cap de vapors d'alcohol, féu que el nostre gitano, sentís tot de cop, i per primera vegada en la seva vida, un terrible misticisme i unes ganes espantoses de confessar-se.

I se n'entra cap a dins del temple. S'agenollà davant del confessor.

—Tu ets gitano!— féu el capellà, estranyat.

—Sí, pare.

—Què vols?

—Confessar-me.

—Però si els gitanos no són catòlics!

—Però jo sí que en sóc!

—I ca!... Si no saben ni tan sols res de la doctrina cristiana!

—Cregui'm, pare, que jo sí que sóc un bon catòlic...

—A veure—féu el capellà intrigat. — Vejam, contesta ¿Què en saps de la mort del Crist?

El gitano, en sentir aquesta pregunta, s'aixecà esverat, i sortí corrents cap al carrer.

Allà troba un amic seu, que justament també estava més que alegre, i també volia entrar a fer penitència a l'església.

—A on aneu?

—A l'església company!

—Doncs si em voleu creure a mi, no hi entreu, perquè estan preguntant per la mort d'un tal Crist, i veureu... al millor...

I encara corren.

I VA L'ALTRE

Un gitano anava contant als peus d'un capellà tots els seus pecats, que no eren pas pocs per cert. I mentre es confessava, anava escurant les butxaques del seu confessor.

La cartera, el rellotge i l'estilogràfica que el capellà portava a la butxaca de la sotana, varen passar a la butxaca del gitano.

Quan la confessió fou acabada, el gitano tingué com un remordiment.

—Pare— digué arrepentit,—encara no he acabat. He robat una cartera, un rellotge i una estilogràfica. Què haig de fer?...

—Tornar-ho al seu propietari...

—Ho vol vostè?

—Jo no... és al seu amo a qui ho has de donar.

—Oh, és que ell no ho vol... ara mateix li ho donava i m'ha dit que no ho volia...

—Així ja t'ho pots quedar... Estàs perdonat.

El gitano va marxar amb l'ànima tota tranquil·la.

No és estrany que hagi caigut en Lerroux... amb un pedestal com aquest.

Lerrouxades

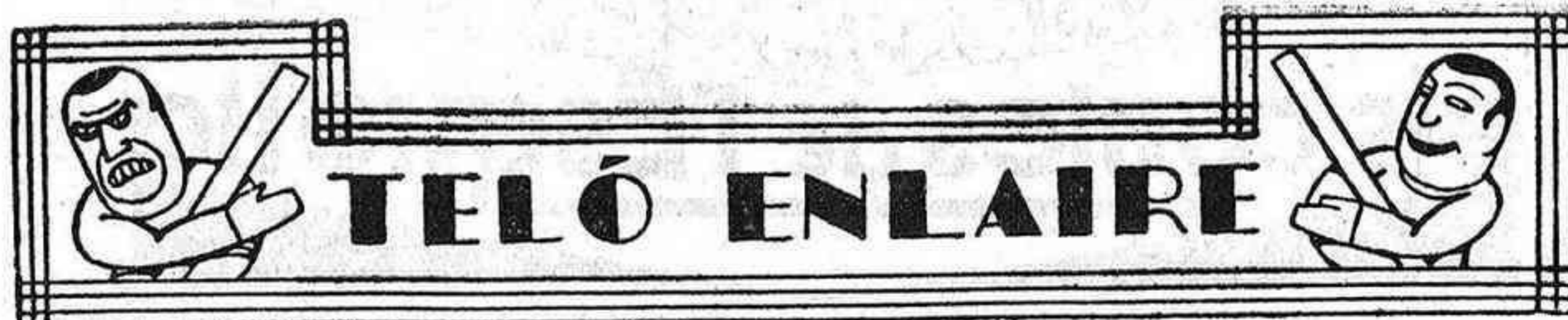
En el temps de la monarquia, especialment en els períodes de la Regència i del regnat d'Alfons XIII, hi havia dues menes de monàrquics: els que gaudien directament del poder i els anomenats "republicans històrics" que s'havien fet un passament en l'oposició.

Esser republicà en aquestes condicions era una delícia: influència en els centres ministerials, bona clientela, bon rebost i una entesa amistosa a l'hora de les eleccions.

De tant en tant, l'espetec d'una piula, un llampec, una fumarola i una forta pudor de sofre: era el dimoni dels "Pastorets" que actuava de republicà.

Semblava que el jove Lerroux, quan, fa a la vora de quaranta anys, va irrompre en la vida pública, havia d'acabar amb aquest tripijoc d'"estira i arronsa", "tants en tens tants te'n donaré" i "embolica que fa fort"... però després d'unes quantes rebequeries, es va deixar convèncer més que altres, tant, que posà càtedra i tenda. I el negoci encara dura.

La persecució del catalanisme i el saqueig de l'Ajuntament de Barcelona, foren els ideals bàsics i immediats del partit radical. Com a conseqüència i ampliació, viure de l'aspiració a una República problemàtica i menjar-se el gall abans de Nadal.

TEATRE ROMEA

Estrena de "L'Estrella dels miracles", de Josep Maria de Sagarra.

No hem volgut anar a Romea el dia de la inauguració de la temporada. No hem volgut anar-hi expressament.

La setmana que ve parlarem de l'obra de Josep Maria de Sagarra.

Per a jutjar "L'Estrella dels miracles", tindrem presents les paraules que el poeta Sagarra ens ha dit davant de l'estrena del seu poema:

"—Jo he procurat sempre en el meu teatre, tan impulsiu i tan ple de defectes, donar a canvi de coses millors, un mínim d'emoció poètica i tota la quantitat que m'ha estat permesa de lirisme. Jo, com que crec que el teatre serveix per a passar bé l'estona i entretenir un públic, com més vast i heterogeni millor, aprofito l'ocasió d'entretenir-lo per deixar-li anar a l'orella una mica de so poètic, tan necessari en una època tan antipoètica com la que vivim. I procuro, encara que no sigui gens partidari del teatre de tesi, que en les meves obres hi hagi la intenció d'una lliçó moral."

Per avui, res més.

TEATRE ESPANYOL

Segueix l'èxit de "La Gossa". Per a quan l'èxit minvi s'estudia "Les Germanes Miret", una traducció de Francesc Preses.

Després vindrà l'estrena de "Les flors de pisol", de l'Edouard Bourdet, autor de "La Presonera". Aquesta obra, pel seu agosament, es representarà en sessions especials.

TEATRE VICTORIA

"Las de Villadiego". — El nostre criteri sobre les revistes madrilenyes és prou conegut als llegidors de L'ESQUELLA.

Quan Cèlia Gàmez estrenà "Las de Villadiego" al Barcelona, donàrem la nostra opinió de l'obra.

En el Victòria, "Las de Villadiego" serveix de llüiment a una dona tan simpàtica com Roser Sainz de Miera, una autèntica "vedette", amb gràcia i elegància. Ella fa perdonar totes les grolleries estultes de semblant vodevil. Roser Sainz de Miera, al nostre entendre, dona a l'obra més picardia i més enginy que la mateixa Cèlia Gàmez.

Judas.—Lerroux.—Ací la teniu... Ara que jo no faré com Judas... Si em doneu dos rals més, jo mateix la crucificaré.

Bé Miss Dolly i les atraccions de la Companyia.

PROPERA ESTRENA

L'obra de Coscolla i Baena, música del Mestre Auli: "Redención".

L'obra de Coscolla, que coneixiem abans de col·laborar amb ell el senyor Baena, era una obra plena dels lirismes fantasioses de l'escultor-poeta que hi ha en Coscolla; fantasia de volum; enlluernaments tallats

amb ganivet. La nova obra, feta amb col·laboració, no la coneixem. El senyor Baena és un expert del teatre i suposem que haurà deixat a l'obra els seus valuosos coneixements.

La música que el Mestre Auli li ha posat, donarà a conèixer un nou caire del talent del Mestre.

I ara a esperar la propera estrena de "Redención" per a parlar-ne com cal.

WORK

Ja està decidida la data de les eleccions municipals: el dotze de novembre. Ara cal una cosa: que la candidatura la formin homes honrats i intel·ligents, homes de solvència.

Cal que el poble conegui els homes que vagin en candidatura, i que els conegui per la seva actuació republicana i catalanista. La revolució no s'ha fet, i les dretes ens diuen que cal fer-la.

Per tant cal que la candidatura no sigui a base d'uns quants arreplegats.

El senyor Pere Mies ha fet empi-par els rabassaires. No és fàcil, però, que els faci empi-par més, puix en el pecat ha trobat la penitència.

Quants n'hi ha que ara ocupen alts càrrecs sense cap mèrit!

Han sortit de la fosca i tornaran a la fosca.

Sortosament, com aquests càrrecs els ocupaven indegudament i sense altre mèrit que el de l'oportunisme, aviat, d'ells, no se'n cantarà ni gall ni gallina.

Un nou afer de diners un nou afer d'oferiment de diners, a l'Ajuntament.

Però quan ho netejarem això? Perquè ja comença de fer massa pudor!

Ja s'han separat de l'Esquerra els saviassos de "L'Opinió". Es a dir: els han tret de l'Esquerra que no és el mateix.

I no ha passa! res, no ha tremolat el món no ha caigut la República.

I és clar home! Doncs què es creien?

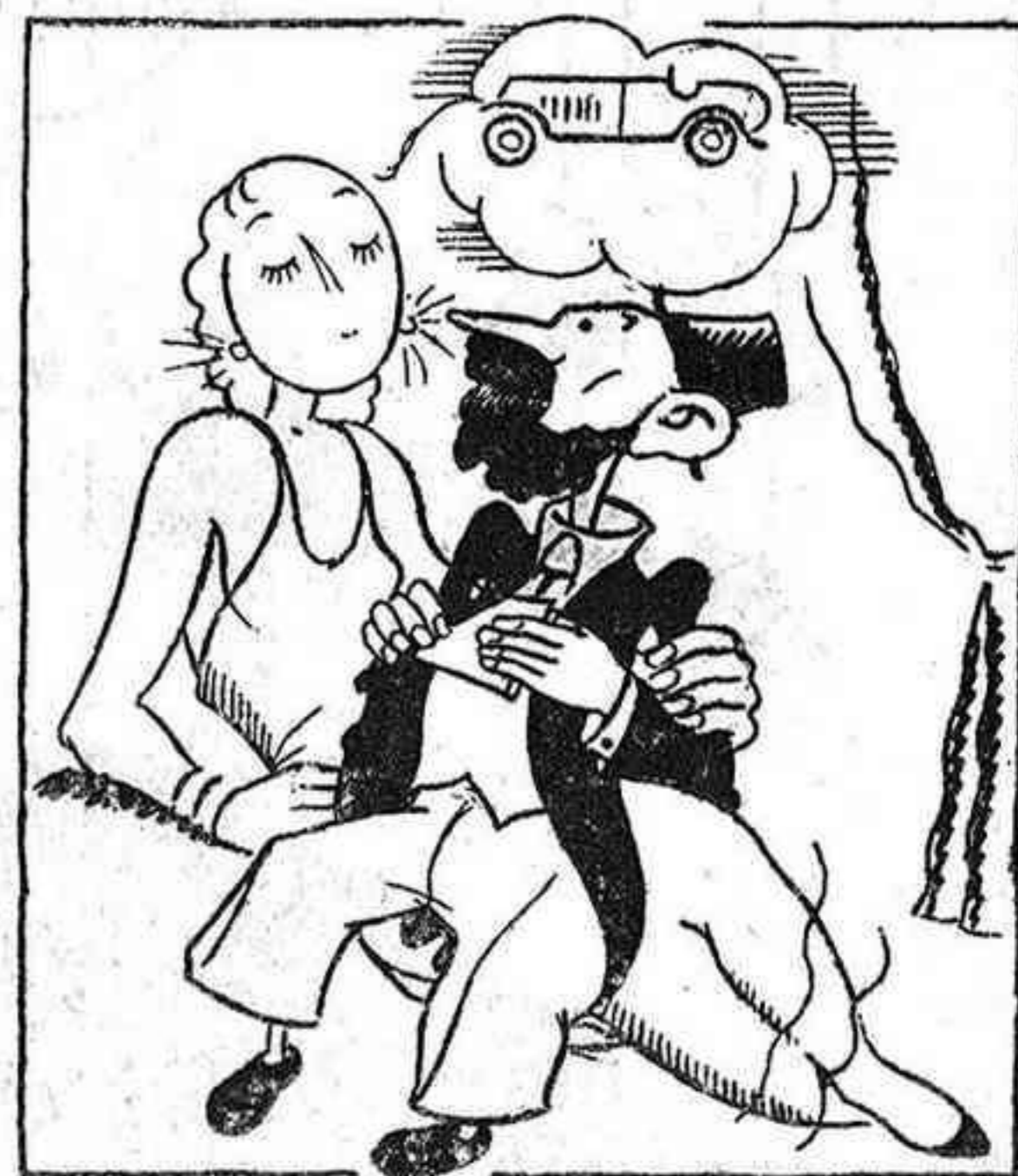
Crisi al Parlament de Catalunya. Després de tants dies de vacances—els diputats catalans se les mamen dolces—una sessió llampec, i crisi.

Quin disgust ha tingut el senyor Lluhi en no poder parlar!

L'acompanyem en el sentiment,

La llei de vagabunds i de malejants ha tingut la virtut de desplaure a certs destacats, i tan destacats!, del sindicalismo revolucionario. Es comprèn. Hi ha coses que ataquen interessos creats i ideals arreladíssims.

Com conquista la Lliga el vot de la dona

Amb la cartera

Amb l'estaca

I prometent col·locacions

Senyors, ja ho diu la dita: Els boigs fan bitlles...
Ja sóc cap de minoria... Ara començaré a disputar-me per ésser cap de partit.

La República vingué a despit de les maniobres de certs republicans que s'havien convertit en paràsits de la monarquia i com que la cosa era ja inevitable, calia situar-se de manera que la vaca ragés en règim republicà com rajava en règim monàrquic.

Això explica certes actituds i silencis enigmàtics, les magarrufes per tal de guanyar-se la simpatia i l'ajut de clericalla, aristocràcia, capitans Manaies i senyors Canons.

A la Generalitat, torna a haver-hi

AVIS IMPORTANT ALS NOSTRES CORRESPONSALS

Posem en coneixement dels nostres corresponsals que havent adquirit aquesta Administració una gran partida de talonaris de Caixa (de dependent o venda), i de participacions a la Loteria en diferents models els els podem subministrar a preus molt reduïts i amb grans descomptes per partides.

Per correu us hem tramés mostres d'ambdues coses i nota de preus junt amb una tarja postal per que pogueu retornar-nos-la tot seguit fent la comanda que us interessi i abans no s'esgotin, a

LLIBRERIA ESPANYOLA - Rambla del Mig, 20

Us oferim una oportunitat per a comprar molt bé.
Demaneu mostres i preus si no en rebeu.
No compreu sense abans saber les nostres condicions.

CLINICA GALLEGO

Vies urinaries-Matriu-Sifilis-Impotencia-Diaterna-Raigs X

Direritor: Doctor J. RIU
Consulta: de 10 a 1 i de 4 9

18, Nou de la ramcla, 18
Diumenges, de 10 a 1

una d'aquelles crisis inexplicables que converteix el nostre màxim instrument polític en una olla de cols o en un joc de criatures.

Més serietat, senyors, i més continència. Estem en moments greus i Catalunya necessita, exigeix, que els qui fan d'homes-guions es comportin amb dignitat i intel·ligència i no ens ofenguin amb llurs picabaralles i tèrboles cobejances. Entesos?

El tret, ara per ara, ha sortit per la culata, car Manuel Azaña ha posat al descobert la justificada desconfiança d'abans d'ahir, les tèrboles maniobres d'ahir i la marxa cap a l'abim d'avui. La república s'ha salvat una altra vegada; però cal salvar-la definitivament, inutilitzant els aprofitats i els suspectes i esvaint per sempre més les ombres dels Castelars i generals Pavies.

Si ens agafen per no treballar, cal que actuem. Això s'han dit segurament els membres de la brigada terrorista i al bon punt que comencen de venir les magranes, tornen a esclatar bombes arreu, dedicant ara la preferència als edificis escolars.

Ara bé; hom ha d'aplicar la llei als qui no volen treballar, però, també, als qui treballen massa.

HOMBRES DEBILES

Impotents, mancats de vigor sexual, etc. =

Tabletas de vida «GRAFF»

(A América HERCULINA) retornen la virilitat a l'home esgotat.

De venda a farmàcies i centres d'específics. Gratuitament enviarem fauciele interessnt.

DEMANEU-LO A

LABORATORI «GRAFF»

Apartado, 415

VALENCIA

TABLETAS DE VIDA GRAFF

Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu prens sense compromís a

Domenec Diumenge

Argenteria, 6, 2. on 2.^a

Barcelona

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i ajuntament de navalles i màquines barberes.

Llibreria, 9 (prop de la Plaça la República)

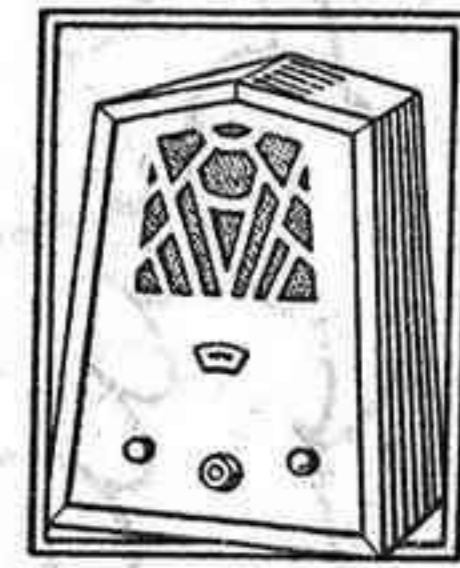
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

es
desitgen
agent

Barcelona·Gràcia

FBaró
Goya 11
Tel.
73497

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ANUNCIEU

— A —
L'Esquella
de la
Torratxa

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Llibreria Espanyola :-: Rafael López

RAMBLA DEL MIG, 20

BARCELONA

TELEFON 20160

CATALANS! Ja teniu el llibre que esperaveu!

Mètode de Francès Francès - Català

per RAUL MASSÉ I RAMÓN SUGRANYES

Des d'ara l'estudi del francès us serà fàcil i agradable - Apreneu la l'engua germana per la vostra pròpia llengua!

PREU: PTES. 6

De venda en l'Editorial i Escola Massé i en totes les llibreries

E. H. H.

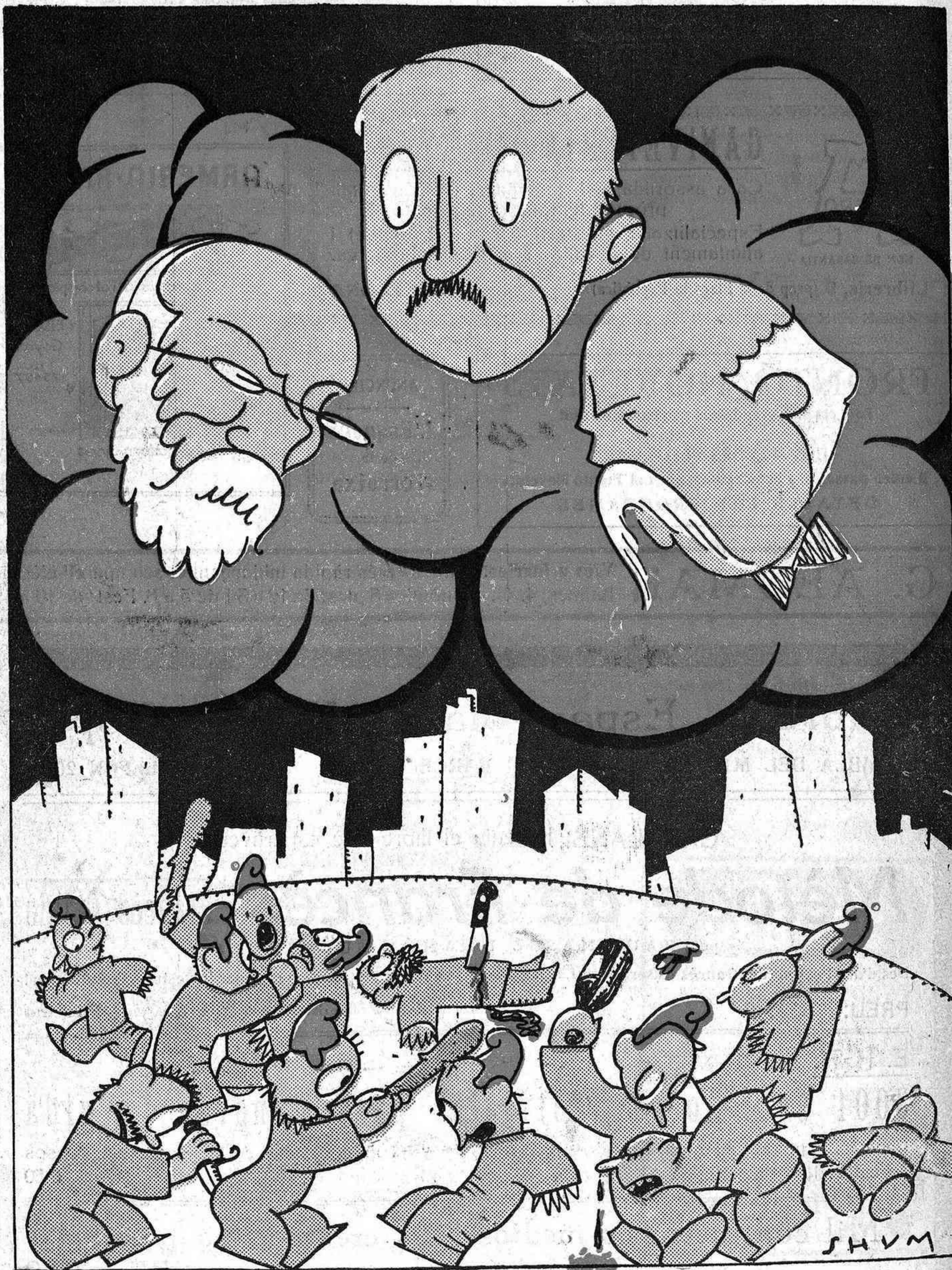
3001 secretos industriales para ganarse la vida

Recetas y procedimientos sencillos, económicos y probados para confeccionar numerosos artículos de venta segura.

PTAS. 6'50

Mil cuatrocientos medios para crearse una posición

Un tomo en cartóné PTES. 3'50

Veus d'ultra-tomba

Nois! Penseu que aquestes lluites personalistes ens van far perdre la República.